

Félelem, szomorúság, szolidaritás

Vegyesek az érzéseim, mert miközben a sok kedves fidelitasos fiatallal jöttünk a folyosón, és találkoztak évfolyamtársaikkal, oktatókkal, hirtelen összeszorult a gyomrom, hogy szegény gyerekek, nem lesz ebből valami bajuk? Ez borzasztó dolog. Megint arra kell rádőbbennünk, hogy rettenetes dolgok történnek hazánkban. Magyarországon azt kell megérnünk, hogy szoronganunk, félnünk kell azért, mert húsz évvel a demokratikus átalakulás, a rendszerváltás után meg-

Morvai Krisztina

szerveznek egy előadást egy egyetemi oktatónak, aki történetesen emberi jogokkal foglalkozik, és akkor lépett a nyilvánosság elé, amikor 2006. október 23-án könnygázgránátokkal, gumilövedékekkel, lovasrendőri rohammal reagáltak egy ünnepi nagygyűlésen a legnagyobb ellenzéki párt támogatóiból összeállt tömegre. Valami tehát nálunk nagyon nincs rendben.

Egy olyan folyamatot észlelünk, amit én úgy neveznék, hogy az abnormálisnak a normalizálódása. Napról napra megéljük, hogy valami bizarr, nagyon elképzelhetetlen dolog normális részévé válik az életünknek. Megszokjuk, hogy a munkahelyünkön nem szólalhatunk meg, jobb, ha suttogunk, jobb, ha az újságot, ami esetleg egy nemzeti érzelmű napilap, eldugjuk. Ilyenekről számolnak be az emberek, és sokat gazdagodtam abból, hogy az országot járva, olyan történeteket beszélnek el, hogy az ember el se hinné. Azt gondolom, az ellenzéki politikusoknak is kellene olyan országjáró körutakat tenniük, amikor együtt laknak helybeli emberekkel. Én egy nemzeti érzelmű család panziójában laktam itt a megyében, és rákérdeztem egy számomra fontos kérdésre, hogy kik a beszállítói az éttermüknek? Milyen tojásból esszük a rántottát, honnan veszik a zöldséget? Ez alapkérdés az ország jövője szempontjából.

Ezen az előadáson három dologról szólok. Az egyik a félelemérzés, hogy kell ezt leküzdenünk, a szomorúság kérdése és a szolidaritásé, a közösséghez tartozás érzése,

ami nagyon fontos értékünk lesz az új Magyarországon, ha végre visszaszerezzük az országunkat azoktól, akik túsul ejtették.

Az a fő tézise ennek az előadásnak, hogy nagy bajban van hazánk, emberi jogi krízishelyzet van, a demokrácia szempontjából is krízishelyzet van, de létezik egy olyan fogalom, amit XVI. Benedek pápa vezetett be, hogy pozitív szomorúság, nem valaminek a vége, hanem a kezdete, amikor azt a szomorúságot, amiben vagyunk, át kell fordítani valami jóra. El kell jutnunk odáig, hogy megköszönjük ennek a hibbant Nérónak, hogy összehozott bennünket, magunkfajta magyar embereket, és el tudunk kezdeni egy új Magyarországot építeni, mi, magyar szívű emberek, akik tenni is akarunk valamit ezért az orszáért.

Itt van a választóvonal, nem máshol. Már nem érdemes arról beszélni, hogy bal és jobb, ennek semmi értelme egy olyan országban, ahol a kormány baloldalinak nevezi magát és közben szélsőséges neoliberális, népnyzó intézkedései vannak. Attól baloldaliak, hogy megvezették azt a sok szerencsétlen munkásembert, lakótelepi embert, akiknek nosztalgiájuk van önhibájukon kívül a Kádár-rendszer iránt. Azt a biztonságérzetet szerették volna visszakapni, és az ő szavazatukat vásárolták meg a hazugságaikkal. Ezeknek a honfitársainknak kell kinyitnunk a szemét, hogy vegyék észre, becsaptak benneteket, eszközként használtak ahhoz, hogy a szavazataitokkal bejussanak a hatalomba és ledózerolják az országunkat.

Tehát azok az emberek, akik Magyarország sorsáért aggódnak, és tenni akarnak érte, vannak az egyik oldalon, ezek a magunkfajták. A másik oldalon azok, akik Magyarországot nem szeretik, sőt, valamilyen okból utálják saját hazájukat és megvetéssel beszélnek róla. Ők a törpe kisebbség. Ez az egyik különbség, a másik pedig az, és szerintem ezt be kell vezetni a retorikánkba, hogy van egy emberközpontú gondolkodásmód, ami a döntések során azt kérdezi, mi a jó az embereknek, és van egy profit- és pénzközpontú gondolkodásmód, amit a jelenleg hatalmon lévők képviselnek, ők azt kérdezik, hogy miből lehet többet kihozni? Mi éri meg jobban pénzügyi szempontból, mi hoz több profitot, és kizárólag ez az ő értékrendjük alapja. Tisztán kell látnunk, hogy a magunkfajták értékrendjében az emberközpontú gondolkodásnak van helye és az ország sorsáért való aggódásnak és tennikészségnek.

Ezt kell kristálytiszán látni és megköszönni a hibbant Nérónak, hogy számunkra világossá tette. A rendszerváltozás óta ugyanis soha nem volt egy beszélgetési lehetőség arról, hogy milyen országot szeretnénk. Mi legyen az értékrendje, mi az, ami számunkra érték, ami köré fel szeretnénk építeni ezt az országot?

Amikor négy éven keresztül teológiát tanultam – nagyon szép szakasza volt az életemnek, a Pázmány egyetem hittudományi karán szereztem katolikus hitoktatói oklevelet –, az egyik tárgy a morálteológia, erkölcssteológia volt. Az egyik kedvenc témám volt az erkölcsi felnőttiségnek a fogalma. Mit is jelent ez? Ki nevezheti magát erkölcsileg felnőttnek? Az egyik fő ismérve ennek, hogy van egy szilárd, belső értékrendje és lelkiismerete az embernek, és a döntései során nem az aktuális hasznosság ad eligazítást, hanem ez a szilárd lelkiismeret és értékrend. Én nagyon fontosnak

tartom, hogy akármilyen nemzeti kormánya lesz is Magyarországnak, ki kell mondani, mi az érték, a lelkiismeretünk részévé kell tenni, hogy milyen értékrend köré építkezünk.

Olyan részleteket olvasnék fel Benedek pápa A názáreti Jézus című könyvéből, amit én most ajándékként kezelek, ugyanis olyan szakaszát éljük a magyar történelemnek, amikor el vagyunk keseredve, depressziósak vagyunk, és úgy érezzük, hogy nincs kiút. Ha hisszük azt, hogy az igazság győzni fog, márpedig hinnünk kell, akkor tudjuk, hogy vissza fogjuk kapni a hazánkat, és elkezdhetünk építkezni. Ehhez kezdjünk el gondolatokat összegyűjteni, olvasni, beszélgetésekre, előadásokra járni, ahol ötleteket, gondolatokat szedünk össze arról, hogy milyen legyen az a bizonyos értékrend, ami alapja kell, hogy legyen a belső lelkiismeretünknek és az általunk építendő Magyarországnak.

Ebben a rossz, depressziós, lehangolt állapotban csupa szomorú arcot lát az ember, ő maga is reményvesztett, azt éli meg, hogy a saját hazájában nincs ráhatása az eseményekre, felnőtt emberként tehetetlenül ülünk, mintha egy természeti csapássorozat pusztítaná el az országunkat. Mintha valamilyen cunami vinné el a kórházainkat, a kistelepüléseinket, az iskolákat, a postákat, a szárnyvonalakat, és nem utolsósorban a lelkeket. Ez a frusztráltság, kiszolgáltatottság betegíti a lelkünket. Ezt először én akkor éreztem, amikor 2006. október 23-án ott voltam a Fidesz ünnepi nagygyűlésén az Astoriánál, a három gyerekünk közül kettővel. Emelkedett hangulatban, hiszen már hónapokkal előtte készültünk rá, beszéltünk nekik a nagypapával, aki részt vett a forradalomban, hogy miért fontos 56, mi történt akkor, miért kell megünnepelni az 50. évfordulót stb. Ott voltunk tehát a saját hazánk fővárosában egy ünnepségen, és amikor indultunk el az Astoriától, csapaterős rendőri rohamot intéztek ellenünk. Hallottuk a lövedékek ropogását, éreztük, hogy ömlik a könnyünk, mert bedobták a könnygázt, elindult felénk a lovasrendőri roham, kardlapoznak, és az emberek fejvesztve menekülnek, kiabálnak, hogy lőnek az emberekre, vigyázzanak, meneküljenek.

A gyerekek döbbsen azt mondták, mama, csinálj valamit! Egy gyerek megszokta, hogy ha felnőttel van, az ura a helyzetnek, vigyáz rá, és rendet tud teremteni. Többen is megérhették itt a teremben ezt a fajta tehetetlenségérzést, én ezen a napon éreztem először elemi erővel, hogy nem tudok mit csinálni. Azóta az ember folyamatosan ezt érzi, bár vannak olyan dolgok, amit csinálhatunk, vagy csinálhatnánk. Itt lesz március 9-én a népszavazás, amikor jelentősége lesz annak, hová tesszük az ikszet.

Nézzük tovább a Szentatya könyvét. A hegyi beszédben a boldogságmondásokat elemzi: boldogok a szomorkodók. Erről a következőt írja: „Boldogok a szomorkodók, mert ők vigasztalást nyernek. Jó dolog szomorkodni és a szomorúságot dicsérni? Kétfajta szomorúság van. Az egyik, amely elveszítette a reményt, többé nem bízik a szeretetben és az igazságban és ezért belülről rombolja az embert. Van más szomorúság is, az, amelyik az igazság okozta megrendülésből fakad, az embert megtérésre és a gonosszal szembeni ellenállásra vezet. Ez a szomorúság gyógyít, mert az embert arra tanítja, hogy újból reméljen és szeressen.” Majd idéz a Szentatya

Ezekiel 9,4-ből és azt mondja: „ez az ige megkapó tanúságot tesz erről a pozitív szomorúságról, amely a gonosz uralmával ellentétes hatalom”. Ezek nagyon megrázó szavak, engem nagyon mélyen érintettek és komoly üzenetet érzek abban, hogy azt a szomorúságot, amelybe belekényszerítették ezt a népet, át kell fordítani bizonyos pozitív szomorúságba.

A szomorúság, a félelem megélése egyben a szenvedés megélése is. A keresztény ember számára alapkérdés, miért engedi az Isten a szenvedést? Jób könyve erre a nagy válasz, erről szeretnék felolvasni egy részletet, amiben szintén fontos gondolatot éreztem. „Sokunkkal az a baj, hogy igyekszünk megmaradni egyetlen kis rendszeren belül. Rádadásul úgy, hogy igazolva érezzük magunkat, és magabiztosak vagyunk. Úgy véljük, a birtokunkban van az összes válasz, pedig nem vagyunk túlzottan bölcsek. Isten igéje mélyebb bölcsességre hív meg bennünket. Az Úr egyetlen módon teheti ezt meg: szétzilálja a rendszerünket. Ezt hívják szenvedésnek. Isten így mutatja meg, hogy az élet mindig nagyobb, mint ahogy pillanatnyilag elképzeljük.” Ha próbálunk valami picit jót találni abban a szenvedésben, amin végimentünk, az, hogy volt egyfajta rendszerünk. Milyen rendszerünk lett volna az Európai Unióba belépett, most már nyugati országgént, mint egy fogyasztói társadalom, ahol volt egy olyan elképzelésünk, hogy a Tesco, az Auchan, vagy más áruházban tologatjuk a kosarunkat, beletesszük az ilyen-olyan rossz minőségű árukat, hazamegyünk, nézegetjük a kereskedelmi tévéken a primitív valóságshowkat, és éljük azt a katasztrofális életminőséget, amit a globalizált társadalomban a nyugati világ él. És egyszer csak szétzilálódott a rendszerünk. Rájöttünk, hogy valami katasztrofális dolog történik, és megrendítő módon szembesültünk az igazsággal, és szembesültünk a gonosszal, akivel szemben egyfajta megtisztulásra van szükség. Elkezdünk gondolkodni azon, hogy lehet másképp élni, azért is, mert a harc nem kelet és nyugat, nem bal és jobb, és nem Fidesz és MSZP között van, hanem az emberi személy jövője felett, hogy mi lesz a sorsa az embernek. Nem kisebb a tét.

Kétfajta értékrend áll egymással szemben. Itt visszatérek arra a bizonyos erkölcsi felnőtségre, amelynek a másik eleme az, hogy az ember céllal született a földre. Akár istenhívők vagyunk, akár nem, el kell higgyük azt, hogy az ember életének célja van. Az erkölcsi fejlettség egyik alapvető eleme, hogy az ember azt érzi, valahonnan valahová tart az élete. Ez az egyfajta emberkép lényege, és az, hogy az ember méltósággal rendelkező személy, hogy minden ember önmagában érték. Ez is olyan katasztrofális élmény, amit meg kellett élnünk az utóbbi öt évben, hogy ennek az ellenkezőjét érezzük, azt éreztetik velünk, hogy nem számítás, nem vagy érték.

Csodálatos jelenet az utolsó vacsora kapcsán a lábmosás, amikor Krisztus lehajolt és megmosta a tanítványok lábát. Első körben az ember arra gondol, hogy ennek a lényege és legfontosabb üzenete Krisztus alázata az ember iránt. Ez is nagyon fontos, de ami még fontosabb, az, hogy Krisztus méltósággal rendelkező személyként kezeli ezzel a gesztussal a bűnös, gyarló, földi embert. Azt érezteti vele, hogy felemel-lek téged, mert fontos és szeretetreméltó vagy. Jó hogy itt vagy a világon. Annak az emberképnek, amit a magunkfajták képviselnek, a gondolkodásunk közepén kellene

lennie. Veleszületett méltósággal rendelkező személyekről beszélünk, akiknek az élete valahonnan valahova tart és életcélja van.

Ezzel szemben a másik értékrendben – úgy is mondhatnám, hogy az élet kultúrája az előző és a halál kultúrája a másik – az ember tárgy, vagy eszköz csak, mások boldogulása érdekében. Nézzük meg, hogy élnek ma Magyarországon az emberek. Én is betévedtem valamelyik multicég áruházába és beszélgetni kezdtem a pénztárosnővel, hogy él. Elmondta, nyolc órán át kell a pénztárgép mellett ülnie úgy, hogy nem állhat fel, még toalettre is csak külön engedéllyel mehet, nincs ebédszünete, nem ehetsz nyolc órán keresztül. Vannak rokonai Burgenlandban, kiment oda és kíváncsiságból elment ugyanannak az áruházláncnak egyik üzletébe és a magyarul tudó pénztárosnővel beszédbe elegyedett, hogy él kétszáz kilométerrel odébb egy ugyanilyen pénztáros. Az illető elmondta, hogy kétóránként kötelező szünetük van, amikor sétálniuk kell, mert olyan keringési zavarai lehetnek, ha egész nap csak ülnek a pénztárgép előtt, ami veszélyes az egészségükre, kötelező kivenni az ebédszünetet és megkövetelik maguknak, hogy valamilyen szinten méltósággal rendelkező személyként és nem eszközként, tárgyként kezeljék őket.

A másik fontos eleme az erkölcsi felnőtségnek az, hogy az ilyen ember közösséghez tartozik. Ennek is megvan az alapja a keresztény világképben, az, hogy Isten az embert a maga képmására teremtette, tehát hasonlóak vagyunk potenciálisan az Istenhez. Megvalósíthatjuk azt, amire az Isten szánt bennünket, a küldetésünket. Ádámmal nem az volt a baj, hogy istenné akart lenni, hiszen Isten adta neki a vágyat, hogy hasonlóná váljon hozzá, hanem az, hogy Isten nélkül akart olyaná válni. Ez csak egy zárójeles gondolat volt. Isten maga a szeretet, és egyedül szeretni nem lehet. Az Isten sem egymagában létezik, szentháromságos Isten, aki szeretetben élő Isten, ezért a keresztény emberkép alapja a közösség, a reláció, a kötődés. Akkor tud kiteljesedni egy ember, ha másik emberhez, emberekhez kötődik. Ennek az ellentéte az az individualista világkép, aminek az a lényege, hogy a magad ura vagy, te magad boldogulj, csak magaddal törődj. Ilyen szempontból is érdemes elemezni a jelenünket, és tervezni a jövőnket.

Vegyük észre, hogy a kisközösségek szétverése tudatos tevékenysége a másik fajta emberképnek, a halál kultúrájának, ahol azt mondják, ne kötődjön semmiféle kis közösséghez. Úgy teszi fel a kérdést, mi az, ami profitálisabb, ami pénzügyi szempontból jobb, s így nem éri meg a kisközségben az iskola, pénzben nem kifizetődő. Azt nem kérdezi meg, mi jó, mi fontos az embernek, hogy megmaradjon egy falu, egy közösség, hogy otthon járhatson a gyerek iskolába, hogy megmaradjon a szárnyvonalon, amiről sírva mondta egy férfi egy előadásom után, hogy szörnyű napom volt, mert ma ülhettem utoljára arra a vonatra, amivel kisgyerekkorom óta a falumból a városba utaztam.

Ledózerolják a szőlőket, a gyümölcsösöket is, mert az sem profitábilis, hagyjuk tehát parlagon a földjeinket. Az, hogy milyen élete lesz egy olyan családnak, ahol generációról generációra a földet művelték és voltak hagyományaik, tapasztalataikat átadták anyáról lányra, apáról fiúra, az nem számít, mert nem az ember számít. Ez a fajta

gondolkodásmód tehát ki akarja ölni az emberekből a közösséghez tartozás vágyát, a magunkfajta számára pedig fontos lenne, hogy ezt a vágyat erősítsük.

* * *

A Bibliában többször is tapasztaljuk, hogy az evangélista jelzőket ad Jézusnak. Többek közt azt, hogy szelíd ez a bizonyos Megváltó, aki számárháton vonul be Jeruzsálembe. Szép élményem volt ószövetségi előadáson, amikor Rózsa Huba professzor úr magyarázta ennek a jelenetnek és ennek a szónak az értelmét. A következőt mondta: a szelíd szónak van egy másik fordítása, amit úgy lehet visszaadni, hogy: segítséget megtapasztal. Mit jelent ez? Azt, hogy mindenki várta a Megváltót, és arra gondolt, hogy egy fantasztikusan erős, mindenható isten fog megjelenni megváltóként, és ehhez képest megjelent egy esendő ember. Olyan ember, aki megtapasztalta a part-ravetettséget, a megalázottságot, a fájdalmakat, a lelki emberi nyomorúságot és azt, hogy más emberek segítségére szorul. A professzor úr azzal folytatta, hogy van neki egy orvos barátja, aki soha nem értette meg, miért utálnak az emberek kórházba menni és miért annyira megalázó, rossz élmény a kórház. Egészen addig, míg ő maga betegként be nem került egy kórházba. Azóta megérti. Miért? Mert segítséget megtapasztalt emberré vált.

Ez is egy ajándék a hibbant Nérótól, amit kaptunk az elmúlt öt évben, hogy mindnyájan, magyar emberként, segítséget megtapasztalt emberré váltunk. Mindnyájan megértük azt a kiszolgáltatottságot, azt a fájdalmat, hogy nem hathatunk arra, mi történik a saját országunkban. Megéltük a félelemnek az érzését is. Akinek volt állása, volt fedél a feje fölött, korábban nem kellett megismerkednie a félelemmel, most már tudjuk, mi a félelem, attól, például, hogy elveszítem az állásomat. Attól, hogy ki merjek-e menni egy politikai gyűlésre, éljek a gyűlekezéshez való jogommal, vagy inkább mégse, hátha meglát a munkahelyemről valaki. Annak a félelme, mi lesz velem, a családommal, ha bezárják azt a kórházat, ahol dolgozom, ha leépítik az iskolát stb. Segítséget megtapasztalt emberek lettünk, ami alapja lehet egy közös építkezésnek és egy olyanfajta szolidaritásnak, amire nagy szüksége van ennek az országnak és a jövőendő értékrendünknek.

Említettem már, hogy szerte az országban érdeklődöm, hogy egy étterembe honnan szállítják az élelmiszert, hol vásárolnak az emberek. Találkoztam a putnoki polgármesterrel, aki elmondta, hogy a városban most nyílt egy nagy piac, ami nagyon jó dolog. A segítséget megtapasztaltságról, a szolidaritásról, az emberi méltóságról jut eszembe, hogy ilyeneket kellene szerveznünk, gondolkodnunk azon, hogy milyen gazdaságot szeretnénk. Nincs rendben, hogy a külföldi multcégek jogszabályok szempontjából is előnyösebb pozíciókban vannak, mint a magyar kis- és középvállalkozások, és azt éljük meg, hogy szerves része lesz az életünknek, hogy a nagy élelmiszerüzletekben vásároljunk, aztán a külföldi tulajdonosok kivigyék a profitot az országból. Lehetne kis hangyaszövetkezeteket alapítani országszerte. Hassunk oda, hogy a magyar embereknek értelmes életük legyen, valahonnan valahová tartson, legyen életcéljuk. Láttam azt a kis családi panziót, szívet melengető érzés volt. Magunkfajta, értékrenddel ren-

delkező, istenhívő emberek, három generáció együtt dolgozik. Az más kérdés, hogy egy bizzar történetet hallottam tőlük. Naivan azt gondolták – van egy kis veteményeskertjük –, hogy a petrezselymes krumplit úgy csinálják, hogy leszedik a kertben a friss petrezselymet és azt használják fel. A vállalkozás korai szakaszában megjelent náluk egy ellenőr, aki pont petrezselymes krumplit rendelt, majd kérte a számlát az étel minden összetevőjéről, s felvilágosította őket, súlyos bünt követtek el azzal, hogy a kert végében szedett petrezselymet használták, mert ez szemben áll az egészségügyi normákkal és adózási szempontból is szabálytalan.

Itt, nálunk, valami nagyon nincs rendben. Miért van az, hogy Ausztriában a jegyzőnek és az állatorvosnak az engedélye elegendő ahhoz, hogy valaki állatot vágjon, és húst árúsítson. Miért kell ebben az országban mindenkit potenciális bűnözőként kezelni, kivéve azokat, akik tényleg bűnözők, és akik kormányon vannak? Legyen vége ennek a felfogásnak! Ezt ők hozták be, mert magukból indulnak ki. Elkezdtek egy tisztasági csomagot, ahelyett, hogy magukat tisztítanák meg, ami nem kis feladat.

Lerabolták a magyar nemzet vagyonát, milliárdosok lettek, és a maradék milliárdokat is lerabolják az egészségbiztosítás privatizációjával, most csinálnak tisztasági csomagot, az öreg néninek, aki 50 forintért árulja a retket a piacon, számlát kell írnia, csak azért, mert ők bűnözők. Ezeknek véget kell vetni és a pozitív szomorusággal el kell kezdenünk építkezni. Én azt javasolnám a legnagyobb ellenzéki pártnak, mondják az embereknek azt, hogy egy szilárd, belső lelkiismeret az erkölcsi felnőttesség alapja, hogy egy olyan politikai-gazdasági-társadalmi programunk lesz, ami köré felépítik a programjukat, de előtte készíteni kell egy diagnózist a mostani helyzetről. Megmutatni, hogy ezek a bűnözők és az őket kiszolgáló jogi környezet tette lehetetlenné a magyar emberek életét. Miért bénulnak és szűnnek meg a kis- és középvállalkozások?

Csodálatos ez az ország, remek lehetőségeink vannak. Most voltam a miskolc-tapolcai barlangfürdőben, ez olyan káprázatos hely, a világon mindenhol nem lehetne embereket hívni, sok panziót köréépíteni, beszállítóként magyarokat kellene alkalmazni és nem a multicegeknek vásárolni. Ehhez bizonyos jogszabályokat hatályaon kívül kellene helyezni, helyettük olyanok kellene, ami a kisvállalkozásoknak kedvez és amitől elindulhatna egy gazdasági növekedés, hogy az emberek megérezhessék, az életük valahonnan valahová tart és ők méltósággal rendelkező, értékes emberek.

Fontos, hogy a félelem érzése ne gátoljon bennünket, mert annak elterjesztése eszköz az embertelen értékrendnek a megvalósításához. A 2006. őszi események kivizsgálására megalakult a civil jogászbizottság, hogy megtudjuk, mi is történt, hogy érzjük el a felelősségrevonást, az érintettek kárpótlását, az ott történtek is eszközként lettek felhasználva a megfélemlítésre, hogy ha kimégy az utcára, ha tiltakozni mersz, ha szembesítesz bennünket azzal, hogy nem ezt ígértük, a te szemedet is kilőjük...

Sokszor hallottam, milyen érdekes, hogy nekem nem kellett a gyerekemmel me nekülni a lépcsőházba, mert én nem mentem ki... és erre még büszke is. Hát én

kimegyek, és százból százszor ki fogok menni, mert magyar ember vagyok, vissza akarom kapni a hazámat és nem hagyom, hogy gengszterek szétrabolják.

Szeptember 17-én kiszivárogtatták a hazugságbeszédet, aztán elkezdték a félelemkeltést, azokat az embereket, akik kimentek és tiltakoztak, úgy állították be, mint valami banditákat, ment a démonizálás. Azt a pár száz embert, akik a tévéostromnál jelen voltak, folytonosan mutogatták, és észrevétlenül összemosták az összes tüntetővel, végül az egész ellenzékkal. A külföldi hírügynökségek is azt sajkózták, hogy Gyurcsány Ferenc reformintézkedései ellen erőszakos banditák tüntetnek Budapesten, és mutatták azokat a képeket, manipulatív módon, ahogy rendőröket vernek a tévészékház előtt. A manipulációban, az agymosásban, a hazudozásban élenjáróknak jó eszköz volt ez, hogy megfélemlítsék az embereket. Itt ribillió van, mondta Gyurcsány, legitimálva a saját hatalmát, hogy azért kell megmaradnia a hazugsága, és lebukása ellenére, mert ebből a helyzetből csak ő tudja megmenteni, megvédeni az embereket.

Elkezdődött a szembeállítás is, az egyik oldalon a csendes többség, a másikon a randalírozó kisebbség. Szeretnék a Magunkfajták című könyvből felolvasni egy részletet, amit azért hoztam el, mert a nem magunkfajták által uralt könyvpiacra sajnos ezeket a könyveket nem tartják, és itt teremtek lehetőséget, hogy akit érdekel, megvehesse. Van ennek a könyvnek a függelékében tíz nyílt levél, azok közül, amiket az elmúlt két évben írtam annak érdekében, ne érezzék azt, hogy a magunkfajttal mindent meg lehet tenni.

Hogyan is volt az események kronológiája? Szeptember 17-én a Gyurcsány-beszéd kiszivárogtatása, 18-án tévéostrom, 19-én és 20-án éjszaka a Kossuth térről hazatérő embereket önkényesen kiválasztva le vadászták, földre vitték, összerugdosták, megbilincseltek, rabszállító autókba tették, börtönbe zárták, ott ávós módszerekkel kínozták őket és koncepciók eljárásokat indítottak ellenük.

Ez volt az az időszak, amikor október elején Hernádi Judit művésznő és néhány társa petíciót intézett a néphez és a hatalomhoz, azzal, hogy ők félnek. Nem azok féltek, akiket összeverték, az egyetemisták, akik a DVD-inken szerepelnek, vérző fejfel. Gyurcsány akkor tette azt az ominózus nyilatkozatát, hogy példamutatóan járt el a rendőrség és a továbbiakban is ilyen fellépést vár el. Ez volt a főpróbája október 23-ának, és azóta sem vonta vissza, ami egy utasításra történt a kormány részéről a rendőrség felé. A kormány persze instruálhatja a rendőrséget, csak nem az emberi jogok megsértésére és brutalitásra. Amikor tehát ömlött a vér Budapest utcáin, és börtönben kínozták az embereket, Hernádi Judit rájött, hogy ő fél.

Ettől egy kicsit mérges lettem és úgy gondoltam, meg kell szólítani a művésznőt. Ez volt az első nyílt levél, és ezt azért olvasom fel, mert az egyik fő feladatunk, hogy a félelmet, a rettegést megszüntessük. Fel kell emelni a hangunkat a saját hazánkban, ahol mi itthon vagyunk, nem kell mindent eltűrnünk. A manipulációnak ez a két oldala: ők „félnek”, mi pedig nagyon félelmetesek, mert kirekesztőek, szélsőjobboldaliak, náci vagyunk, és ezért néha ki kell lőni egy kicsit a szemünket, hogy megfigyelmezzenek.

A következőket írtam: Nyílt levél Hernádi Juditnak.

„Kedves Hernádi Judit, tisztelt művésznő!

Nők összefogása a békéért címmel az MTI útján tett közzé felhívást vezető üzletaszonyok egy csoportja az elmúlt héten. Az aláírókhoz több művésznő is csatlakozott, közöttük Ön is. Megleپődtem. A petíció központi gondolatát ugyanis így fogalmazták meg: »Mára úgy érezzük, okkal félünk attól, hogy veszélybe kerülhet hazánk hetköznapi nyugalma, természetesnek vett biztonsága, ami nélkül nincs normális élet.«

Kedves Művésznő!

Ön hosszú évek óta, látszólag minden aggodalom nélkül vesz részt a Heti hetes című gyűlöletshow-ban, és hétről hétre sértegeti, gúnyolja, gyalázza azokat a magyar embereket, akik történetesen nem a balliberális eszmékkel azonosulnak. Nem aggódott? Nem tartott attól, hogy lesznek, akik besokallnak? Nem félt attól, hogy a gazdaságilag és méltóságukban egyaránt meggyötört embereknek az önök gyalázkodása olaj a tűzre? Mire alapozta, hogy mindenki zokszó nélkül, a végtelenségig tűri, hogy saját hazájában folyamatosan megalázzák, hogy tárgyként, eszközként kezeljék? Belátom persze, hogy optimizmusának megvolt az alapja. A rendszerváltozás óta eltelt másfél évtized azt bizonyította, hogy a magyar nép hosszantűrő és méltóságteljes. Egyetlenegy volt kommunista vezetőt nem bántalmaztak, senki nem bosszulta meg maga és családja szenvedéseit, sérelmeit. Nem hajították ki a rózsadombi lopott villákból a főelvtársakat, sőt, leírhatatlan nyugalommal túrték, túrtuk a nemzeti vagyon leprivatizálását, az egykori élkommunisták hihetetlen mértékű meggazdagodását. Mi több, különösebb válaszreakció nélkül hallgattuk az egykori főcenzorasszony napi rendszeresséű bölcs tanításait arról, hogy mi is a demokrácia.

Lenyeltük, hogy a multimilliárdos miniszterelnök, a gyógyítás helyett a magánhelikoptert választó gazdasági miniszter, a fegyverkereskedőből lett egészségügyi miniszter biztat minket nadrágszínhúzogatóásra. De amikor a részeg kocsis hangján káromkodó kormányfő lebukott, amikor egyértelművé vált, hogy minden napszakban hazudtak, hogy jogsértésektől sem riadtak vissza a hatalom megtartása érdekében, akkor viszont elegünk lett.

Szeretnénk visszanyerni önbecsülésünket, szeretnénk újra otthon érezni magunkat a saját hazánkban. Ez azonban nem azt jelenti, kedves Művésznő, hogy Önnek itt félnívalója lenne. Még akkor sem kell félelemben élnie, ha esetleg úgy dönt, hogy folytatja a Heti hetest, és változatlanul gyalázkodni, bántani, bosszantani fog. Szeretettel kérem azonban, ne tegye! Vagy szálljon ki a gyűlöletshow-ból, vagy beszélje rá szereplőtársait a tartalom és a stílus megújítására, a gyalázkodás nélküli, a magyar népet méltóságában nem sértő humorizálásra. Ily módon igen sokat tenne petíciójuk céljának megvalósulásáért, az ország nyugalmanak és biztonságának megőrzéséért. Meg kell azonban jegyeznem, hogy amennyiben a felhívásuk szerint veszélybe került »normális élet« alatt bárki is azt értené, hogy a balliberális oldal, a média közvetítésével folyamatosan gyalázkodhat, és a meggyalázottak ezt rezzenéstelenül, szótlatlanul tűrik, nos ennek zavartalan folytatódására senki nem mer és akar ígéretet tenni.

Szívből kívánok Önnek további sikereket, jó egészséget.”

Itt van a nyílt levelek sorában az az ominózus, amelyben hibbant Nérónak neveztem a hibbant Nérót, illetve szemkilövető törpe pártnak a Szabad Demokraták Szövetségét. Biztos sokan olvasták azt a számomra szomorú mai hírt, hogy hosszas gyötrődés után lemondtam a civil jogászbizottsági tagságomról, és a vájtfülűek, akik figyelemmel követték a bizottság munkáját, érezték, hogy a kutya itt van elásva. Én megértem a társaimat, hogy jogásként az ember soha nem mondhat olyat, hogy hibbant Néró, hanem próbálja megtanulni miniszterelnök úrnak szólítani a miniszterelnököt, és a kisebbik kormánypártra sem mondhatja azt, hogy szemkilövető törpe párt, hanem azt, hogy Szabad Demokraták Szövetsége. Én komoly erőfeszítéseket tettem és azt mondtam, a jó ügy érdekében megpróbálok kompromisszumokkal élni, de úgy éreztem, azzal, ha normális nyelvhasználatot tanúsítok, azt sugallom, mintha normális állapotok lennének az országban. Ha azt mondanám, hogy a miniszterelnök úr egy kicsit jobban tiszteletben tarthatná az emberi jogokat, az nem fejezi ki azt, hogy itt egy hibbant Néró garázdálkodik, és olyan állapotok vannak, ami emberi jogi krízishelyzetnek minősíthetők.

Úgy érzem, ezt a keményebb, radikálisabb vonalat kell képviselni, mert ha nem tesszük, a végén a lakásainkból fognak bennünket elhurcolni. Komolyan kell venni, hogy az emberi jogainkat megvédjük, hogy a demokrácia és a jogállamiság érdekében megszólalunk és a félelmet igyekszünk levetkőzni. Arra kérem önöket, hogy minden reggel építsék be a gondolataikba, hogy magyar ember vagyok, van hazám, büszke vagyok arra, hogy magyar vagyok, hogy ezt a napot nem lehajtott fejjel és félelemben, hanem emelt fővel és büszkén fogom eltölteni. Nem hagyom magam megalázni, és ma is teszek valamit Magyarorszáért, mert nekem, nekünk csak ez az egy hazánk van.

(A Miskolci Egyetemen február 20-án elhangzott előadás szerkesztett változata)